

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 18. vel. travna 1894.

List 20.

Slava Stvarniku!

Prekrasna pomladanska noč...!
V razsvitljeno daljavo zroč,
Zavzét krasoto občudujem.
O njenem viru premišljujem.

Kdo luč to čarovno je vžgal,
Ki sije sem iz daljnih dalj
In razsvetljuje nočno tmíno,
Terpinom lajša bolečino?

Kdo ljubkih zvezdic je nebroj,
Ki se bliščijo nad menoí.
Posejal po nebesnem svodi,
Ki vsaka svoje poti hodi?

Kdo končal dneva je prepír,
Kdo dal je tihi nočni mir,
Da človek vsak lahko počiva,
Pozablja bol in sladko sniva?

Kdo vir neštetií je krasot
In víd jemljóčih teh lepot,
Da se v blesketu in sijaju
Podobna zdi mi zemíja rajú?

To vse je storil dobri Bog,
Najboljši Oče vseh otrók;
Zato Ga molimo, častimo,
Očeta dobrega slavimo!

Ciriljev.

Zadnje obhajilo.

„Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro onim, ki vas sovražijo, molite za one, ki vas žalijo in preganjajo!“ glasi se zapoved naše sv. katoliške Cerkve. V sledečem Vam bom povedal dogodbo, katero mi je pravil moj prijatelj in ki se je nedavno dogodila v njegovi domačiji. Kraj je zeló gorat; v sredi med velikanskimi hribi v majhni dolinici stala je župna cerkev. Majhne

lične hišice prostirajo se krog nje. Kedar v nedeljo vabijo zvonovi k službi Božji, je todi vse živo. Po dolgi dragi in po gorskih rebrih hité ljudjé v brezbrojni množici častit svojega Gospoda. Seveda včasih so vmes pa tudi ljudje, ki so se v tujini nalezli slabih, krivih naukóv in sedaj nikakor ne morejo pustiti svoje liberalne luči pod mernikom in raztresajo svojo prosveto z največjo prederznostjo po svetu. Nevarni so sicer zeló, toda ljudjé jih slednjič vendar le pregledejo in jamejo prezirati.

Taki človek je bil v tamošnjem kraju mlad posestnik. Zabavljál in gerdil je sveto cerkev vselej in povsodi, in še vzlasti častitljivega že priletnega župnika ni mogel terpeti. Obrekoval ga je, in nekateri njegovi prijatelji, katere je bil zapeljal, trosili so krive nauke in laži naprej. V nedeljo odvráčeval jih je od službe božje in med sveto mašo gostoval jih je v svoji hiši. Župniku, dobremu gospodu, ki je vse to vedel, delo je neizrečeno hudo. Večkrat, kedar ga je srečal, ga je svaril in ga prijazno prosil, naj bode zeló previden v svojem govorjenji in naj ne odvráča ljudi od službe Božje, ker časa in prilike ima dovolj gostiti jih tudi ob drugem času in pokazati jim svojo gostoljubnost.

Neizrečeno skerbni pastir svojih ovčíc boril se je neprestano v pridigah nasproti pohujšanju, seveda, ne da bi omenil glavnega zapeljivca. Bil je zelo previden pri svojem dejanji. Zraven pa je molil nepretegoma k ljubemu Bogu, naj bi odverníl hudo, ki pretí njegovim ovčícám in naj jih varuje pred zapeljevanjem.

Tako je minulo polnih pét lét. Nekega večera mesca prosenca poterka ob šestih nekdo na župnikova vrata. Bil je hlapec dotičnega pohujšljivca in dejal je, da leží njegov gospodar že

dolgo bolan v svoji koči in ker ni več upanja da bi ozdravel, želi govoriti še z gospodom župnikom. Naj bi tedaj prišel drugo jutro, ter mu podelil svetosti za umirajoče.

Župnik vpraša sočutno, kako bolezen da ima prav za prav, in hlapec mu pové, da se je pred kakimi tremi tedni nevarno prehladil in da je od dné do dné slabejši.

Na prijazno opombo župnikovo, zakaj ga niso preje poklicali, če je bolezen takó nevarna, odverne hlapec v zadregi: „Upali si nismo...”

„A to bi bila vendar Vaša dolžnost.“

„Toda saj veste, častiti gospod, dotični razpor...”

Župnik obžaloval je iskreno to zamudo, pogledal na uro in vprašal hlapca, če je še takó pri móci, da bi mogel iti takoj z njim in cerkovnikom k planinski koči svojega gospodarja. Pristavil je še, da mu ne dá miru, če vé, da ne bi kakega bolnika spravil z Bogom, in zató bi mesto jutri šel raji precej. Hlapec je bil vesel, pripravljen. Poklicali so cerkovnika, župnik je vzel v cerkvi presv. Popotnico in kljubu snegu in burji in temi šli so ob sedmih zvečer v góre. Pol ure je šlo še precej dobro. Potem pa so se pričele težkoče. Steza je bila čisto zametena in le z največjo težavo mogli so se pomikati po snegu in srežu naprej. Dasiravno ni bilo v lepem vremenu ne dve uri do tje kaj, bilo je necoj že devét, in še niso prehodili polovice pota. Burja gnala jim je sneg tako v obraz, da niso mogli niti dihati, in morali so se radi tega vedno ustavljati. Včasih morali so tudi nekaj minut počivati. Bilo je že po najstarih, ko zagledajo v daljavi luč: pohiteli so tedaj z novim trudom. Župnik, že prileten gospod, je bil popolnoma opešal. Tresel se je na vsem životu in ona dva morala sta ga voditi. Po polidvanajstih prišli so z največjo težavo v koč. K sreči je bil bolnik, kateremu so skerbno stregli, še toliko pri móci, da ga je mogel župnik pred svetim opravilom še malo tolažiti in spodbujati in potem pol ure počivati. Sedel je poleg bolnika in potihoma molil. Nato mu je podelil ss. zakramente za umirajoče. In ko je doveršil sv. opravilo, postavil je sveto olje zopet na snažno pogernjeno mizo, pokleknil in molil za bolnika ter se zahvalil Bogu za podeljeno milost: tudi drugi pričujoči so pokleknili in molili, ali pa stregli bolniku, ki se je čutil po prejetih svetih zakramentih čudovito poživljenega. Neutegoma pa je župnik obledel, čutil se je grozno oslabelega — globoko je vzdihnil in se zgrudil na tla. Od prevelicega truda zadela ga je kap. Berž so priskočili vsi, a ves napor

bil je zastonj. Izdihnil je bil že svojo plemenito dušo v naročje svojega Gospoda in Bogá, kteremu je vse žive dni vneto in zvesto služil. Daroval se je bil za svojega sovražnika. Bog pa mu bode podelil plačilo pravičnih: palmo zmage in krono večnega življenja. —

Prof. Janez Repič.

Šmarnišna.

III.

Vertec nebeški Stvarnik je zgradil,
Notri je rožic rajskih nasadil.
Vertec nebeški rože razvija:
V čednostih klije sveta Marija,
Milosti polna!

Skromno vijola v vertcu se skriva,
Krog pa dišavo svojo razliva:
V sercu ponižnost rajsko razvija,
Dekla Gospodnja, sveta Marija
Milosti polna!

Lilija v vertcu v belo odeta,
Rožam Kraljica, ljubko se scveta;
V čistost deviško serce ovija
Devam devica, sveta Marija,
Milosti polna!

Vertnica zala cvetje razgrinja,
Vertev skrivnostno z vonjem prešinja:
V sveti ljubezni stvarstvo ovija
Mati ljubezni, sveta Marija,
Milosti polna!

R'déča potonka gleda v nebеса,
Lističe cvetne v zemljo potresa:
Svojo dobroto cvetno razlija
Mati dobrotna, sveta Marija,
Milosti polna!

Solnčnica r'ména glavco dviguje,
Vetru in vihri moško klubuje:
Z Golgote gore serčnost razvija
Davidov turen, sveta Marija,
Milosti polna!

Sveta Marija, zemlja vesoljna
Tvojih krepostij nikdar ni polna!
V vertcu nebeškem rožam kraljuješ,
Svojo lepoto vsem razdeljuješ,
Milosti polna!

Mi smo svoj vertec v grobljo zrušili,
S ternjem, z osatom ga nasadili...
Želja po cvetju v njem se razvija:
Skoplji ga znova, ti, o Marija,
Milosti polna!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Vprašanja pri poskušnjah za samostalno duhovno službo.) I. Ex Theologia Dogmatica. 1. Quibusnam notis insignita est ecclesia Christi, et quatenus e singulis notis christiano fluunt officia? 2. Quid homo sit ac Deo volente esse debeat, demonstratur ex ratione et revelatione.

Dr. J. Kulavic.

II. Ex Theologia Morali. 1. Data definitione imputationis actuum, demonstratur, quando actio aliqua vel omissio sit imputabilis ad meritum vel demeritum? 2. Preposita definitione et divisione voti, exponantur conditiones ad voti validitatem requisitae.

Dr. Klofutar.

III. Ex Jure Canonico. 1. Irregularitatis notione, effectu divisioneque propositis, exponantur breviter illae irregularitatis species, a quibus promoti jam ad sacerdotium est cavendum. 2. Quatenus requiruntur ad validitatem sponsalium? An etiam consensus parentum et certa forma externa?

Prof. J. Smrekar.

IV. Ex Theologia Pastoralis. 1. Kaj so priložnostni govori, in kako jih napravljati? 2. Kdaj se daje sv. odveza le pogojno? 3. Katere dolžnosti ima dušni pastir do bolnikov svoje duhovnije?

Prof. A. Zupančič.

V. Ex Exegesi biblica. Fiat lingua vernacula exegetico-homiletica expositio pericoparum Epistolae atque Evangelii, quae leguntur Dominica II. post Pascha, nimirum I. Ep. s. Petri, II, 21—25, et Ev. s. Joannis X, 11—16.

Dr. L. Klofutar.

VI. Ex Catechetica. Učencem ljudske šole je razložiti vprašanje katekizma: „Ali smo dolžni cerkvene zapovedi spolnovati?“

Prof. A. Zupančič.

Ljubljana. (Binkošti. Šmarnice. Delavci.) Prelepi so bili binkoštni dnevi, namreč po svojih cerkvah, zunaj je pa deževalo, skorej lilo celi dan v binkoštno nedeljo; v ponedeljek je bilo zopet jasno in solučno. Bila je binkoštno nedeljo Šenklaška cerkev zjutraj pri šmarnicah in potem celi dan napolnovana ter silo veliko birmancev dopoldne in popoldne (oba dni birmanij je bilo 2010, iz Ljublj. 571), dasiravno je bilo gerdo vreme. Nekaj birmancev je bilo celo iz Šenja, kjer nimajo še novega škofa. Opomniti moramo, da pri večernih šmarnicah stolpnica ni bila nikoli še tako napolnovana, kakor letos. Je pa tudi P. Emil S. J. pravi mojster v tej stroki, ter tako čvrsto, mično, ginljivo in prepričavno govori, da taki, ako bi kateri tudi le iz radovednosti prišli, so premagani od tehtnosti govorov in tvarine, ter poslušajo z vso zvestobo. Binkoštno nedeljo n. pr. je govoril o delavnosti svete Nazareške družine in o delavcih, kakoršnih, kakor se nam je vsaj videlo, je bilo prav veliko v cerkvi. Z nepremagljivo močjo je skazoval, kako je delal Jezus sam v družbi z Marijo in Jožefom in kako je ljubil in spoštoval delavski stan in delo; pa tudi, kako se je sv. Cerkev o vsih časih poganjala za delavce, kako je že med pogani bilo veliko čez polovico prebivalstva delavskih sužnjev, in kako se jim je grozno hudo godilo, ter je še le kerščanstvo odpravilo sužnjost, koder koli je zmagalo; kako se sedanji papež poganja za delavce, ter so dobili ime „delavskega papeža;“ kako pregrešno je, ako kateri kapitalisti po

nepravih potih nezmerno nakopičujejo bogastvo, reže pa tarejo. Pojasnoval je, kako delavec ima res „pravico do dela,“ vendar pa v pravem pomenu. Povdarjal je slednjič to, kako je vse delo zastoj in zgubljeno, ako delavec dela brez višega ozira, brez nadnaravnega namena; temveč le zgoli iz časnega ozira; kako bodo torej taki slišali strašno sodbo: „Vi ste svoje plačilo že prejeli.“ Močno, močno je torej budil delavce, da naj posvečujejo dan Gospodov in delajo vse iz dobrega namena. Opomniti moramo tudi to, kako je govornik živo svaril delavce pred zapeljivci, ki prihajajo s tujega, se za prijatelje predstavljajo, ki pa niso; naj se varujejo taci, pa časnikov, spisov, in več zanje tacega plemena.

Iz Št. Vida nad Ljubljano. (Konec.) Žali, da mnogim izmed kristijanov duhovna pomoč Marijina ne ugaja. Da je preblazena Devica skerbna za njihovo časno srečo — da jim pomaga v njihovih telesnih stiskah in bridkostih, to jim je vseč — zaradi tega gredo še na kako Božjo pot in tudi radi kaj darujejo, a da so njihove dušne zadeve Nji bolj pri sercu, da jim tudi v časnih potrebah na pomoč pride, dostikrat iz tega namena, da tem lažje delajo za svojo dušo, to se jim zdi manj potrebno, skoraj bojé se, da bi ne dosegli taci duhovnih milosti po Mariji, temveč le telesne.

Drugač je storila blaga deklica na severnem Nemškem. Daleč od očeta in matere na tujem soznanila se je s protestanškim mladenčkom, ki je bil celo ud neke protestanske družbe, katera je po svojih pravilih naperjena proti naukom in napravam sv. kat. Cerkve. Deklica bila je pogosto opominjana od svojega spovednika, pa tudi od staršev, naj razdere prepovedano znanje, in res junaško sklene iz ljubezni do Boga in v pokorščini do sv. katoliške Cerkve, pretergati znanje z mladenčkom, katerega je zdaj resnobno nagovorila, naj jo pri miru pustí s svojim nastavljanjem itd. Mladeneč pa noče nič od tega slišati. Ker se ni mogla izogniti mladenču, dasi je vse poskusila z resnobo in ponavljavnimi prošnjami, zatekla se je k Devici Mariji na posebni način. Učila je namreč protestanškega mladenča moliti „Češčena Marijo“ in on ji je moral obljubiti, da jo bode molil vsak dan z zaupanjem. Obljubi svoji bil je mož beseda. Popred velik nasprotnik sv. kat. vere in sovražnik česčenja preblazene Device Marije, bil je od tega časa ves drugačen. Na Marijino priprošnjo zasvetila je milost Božja čudovito v dušo njegovo. Spoznal je krivo vero, odpovedal se je oni protikatoliški družbi, poslovil se je tudi od očetove hiše, ter odšel v katoliško mesto Ren-ske provincije. Milost Božja ga je peljala večkrat v kat. cerkev. Kmali poišče katoliškega duhovna, kateri ga poučuje v sv. katol. veri. Mladeneč moli pridno in se uči katekizma in doseže kmali neizrečeno srečo, da je sprejet v sv. katol. Cerkev. Od tega časa ima veliko zopervanja terpeti od svojih prejšnjih prijateljev in družbinih udov, tako, da ne more bivati v svojem rojstnem kraju, pa tudi ne v očetovi hiši. Serce njegovo pa je presrečno, da je našel resnico sv. katoliške Cerkve. — Deklica pa in prejšnji protestanški mladenec pojmeta v prihodnje vsak svojo pot, ter bodeta služila Bogu v 3 redovnih obijubah. — Na posebno željo dekličino se je pred štirimi leti razglasil ta dogodek po nemških časnikih, kakor je bila obljubila preljudi Devici Mariji takrat, ko ni mogla nikjer pomoči dobiti v sili pred protestanškim mladenčkom.

Da bode pa ta šmarnična pobožnost Materi Božji tembolj draga in Tebi, častilec Marijin, koristnejša, ne zamudi dne, da bi Nji na čast ne prinesel kakega malega darú, posebno premaganja samega sebe, da se vojskuješ zoper navadno svojo napako in se vadiš v čednosti, ki ti je posebno potrebna. To so cvetke prekrasne, katere polagajmo v cvetličnem mesecu majniku k nogam premile naše Matere Marije. Če pa prejmeš enkrat v tem mesecu Nji na čast sv. Zakramente, bodi prepričan, da bode tako praznovanje v Marijinem mesecu ne le vterdilo v tebi upanje na nebeško plačilo, marveč pobožnost ta bode kakor svitel biser lesketala se v tvoji nebeški kroni.

V Štangi, 6. maja 1894. (Cerkvene naprave.) Cerkve sv. Antona Pad. se je v nekoliko letih znotraj vsa predelala in ozaljšala. Napravili so se novi oltarji in prižnica s kamena. Tudi obhajilna miza in kerstni kamen sta iz marmorja. Zidovje se je popravilo, simsi so se novi naredili in presbiterij se je lepo povišal. G. Vidic in tovarš sta naredila lep tlak po cerkvi iz cementa. Res, prava krasota! — In slednjič je g. Ant. Cej iz Novomesta vso cerkev primerno prebarval in po oboku napravil 3 lepe slike na presno, ki so vsakemu — tudi zvedencem všeč. Tega blagega, ponižnega, vernega, rodoljubnega gospoda toplo priporočujem za slikanje cerkvá. Po senjski škofiji je že veliko slikal. — Tako je cerkev sv. Antona postala res zala hiša Božja, kakor je prav. —

Vse te velike, dragocene reči so se napravile in plačale z darovi faranov. Porabilo se je mnogo! Bodi Bogu hvala, da se je dozdej moglo tudi vse pošteno plačevati.

Je pa še ena reč, ki naše cerkve zunaj ne dela lepe. To je zvonik in fasada. Popravljanja zvonika in fasade (lica) smo se pa letos lotili, čeravno nam še precej manjka za plačanje tega velikega dela. Tesarska in kleparska dela je prevzel g. A. Belec iz Št. Vida, ki jih je že tudi v zadovoljnost prav urno zveršil. Že gledaš lepo vitko piramido z lepim jabelkom s krasnim križem, zvezdo in petelinom. Zdolaj je podoba „helma“; v sredi osem visocih odpertih lin. Krit je zvonik z tlaknom iz tovarne g. P. E. Parisini pri Ajdovščini.

Potrebovali smo ga 180 m². Tudi strešni stol je ves nov. Postavili so ga tesarji g. Belca prav ravno in hitro. Sploh g. Belec ima delavce, ki jih mora vsak rad imeti. Gre jim res čast.

Zidarska dela je pa prevzel zidarski mojster J. Hočevnar iz Hrušice pri Ljubljani. Delo gre zdaj vse po sreči. Bog daj, da se tudi srečno konča v čast sv. Antonu.

Radi bi delo končali do sv. Antona. A dela je še veliko in je tudi zamudno. Zato bodo pa tudi zidarska dela in pa material jako mnogo stala.

Cerkve naša nima zdaj nobene glavnice več. Farani so tudi bolj revni. Če bi kak častivec sv. Antona ali blag dobrotnik hotel kak dar podeliti v ta namen v čast Božjo in sv. Antona, se bo hvaležno sprejel. Mislim, da je prav po volji Božji, da drugi družega podpiramo, posebno pri popravljanji ali zidavanji cerkvá.

Osemstoletnica rojstva Čudodelnika se bliža... Rad bi se z Božjo pomočjo do tedaj njegovo svetišče v Štangi, kjer se sv. Anton na Kranjskem najbolj obiskuje, popolnoma dodelal. Ali ni prav?

Drevje cvetelo je vse lepo. Ljudje so zdravi. Hroščev je mnogo. Pokončavajo jih pridno. Otroke spodbadamo k temu. Zdravi!

Iz Kandije se nam poroča, da se je preč. gosp. župnik Ant. Jakšič-u, kateri je od 19. sušca t. l. pri ondrotnih usmiljenih bratih, zdravje precej zboljšalo. Noga se je popolnoma zacelila, „cipon“ na čelu se je po operaciji odstranil, da se še ne pozna, kje je bil izrezan.

Drugih bolnikov se je meseca aprila 64 v bolnišnici zdravilo — in hvala Bogu, umrl ni nobeden, akoravno so bili nekteri nevarno bolni.

Zdaj so pričeli zidarji zopet popravljati hišo od zunaj. Povečanje bolnišnice se ne more pričeti, ker so dosedanji ogromni stroški slabo napolnjeno blagajnico čisto izpraznili; da oskerbovanje okoli 30 bolnikov, 5 poslov in bratov tudi nekaj stane, bo vsak rad pripoznal. (Upamo da bo Bog pričeto delo blagoslovil, obudil dobrotnikov, da se tolika dobrotna naprava deželi ohrani. Vr.)

Terst. (Dva nova časnika.) Prostomišljaki in verski sovražniki so tudi primorski Terst primorali, da se je pričel vedno bolj kato iškega kazati. Pričel je pred kaj časom izhajati z znamenitimi podobami oslikovani in jako zanimivi list „La Ricerazione“ (letna cena 1 gld. 20 kr. Via S. Michele, Nr. 14, II p.) Za njimi je letos v mal. travnu prišel dnevnik „Il Popolo“, — oba delata v popolno katoliškem smislu. Poslednji stane 90 kr. na mesec, 10 gld. 80 kr. na leto. Via S. Giovanni Nr. 5, 3. p.)

Da ima Terst take možicelne pisarje, kakor so tudi drugod, kaže med drugim povedka v „sbircettina settimanale“ 5. majnika. Neki malopriden listič je hotel narediti neko šalo s spiskom: „Leon XIII, Zola in Lojlov red.“ Med tem pa se je zvedelo, da P. Zocchi, jezuit, pride pridigat v ondoto mesto (Terst). Ali verjamete, da ta list, ki je dva dni poprej zabavljajl čez jezuitovski red, je v trenutku postal „gesuitofilo“, priserčen jezuitoljub, in govoril je o P. Zocchi-ju, kakor bi bil o njem pisal „Moniteur de Rome“, prišel je celo prosit privoljenja, da bi smel berzopisariti konference tega jezuita. Se vé, da to mu je bilo določno odrečeno. No, razumeli pa menda bodo saj neki priprosti, zakaj da lisjak gre v Loreto (mi bi rekli: na „Sveto goro“), zakaj je zelenec postal mnih, zakaj da... Piccolo gre v cerkev.

Beci, beci, beci najvišja zapoved!...

Filalet.

Z Dunaja. (Času primerna opazovanja.) Pridni opazovalec ima posebno veselje nad tem, da spozná cerkveno življenje različnih krajev in mnogoverstnih prebivalcev, in po skušnji je že popolnoma dognano, da so tem vspešneje tudi časne in materijelne zadeve ljudstva, čim bolj je vterjeno in vkoreninjeno pravo versko prepričanje v njegovem sercu. Kjer je cerkveno življenje spodbudno in krepko, tam vlada tudi prav posebno veselje med ljudmi, katero zelo prija opazovalcu. Na obrazu se jim bere sreča, zadovoljnost in samozavest. Ljudje, ki so z dušo in s telesom vdani sv. cerkvi, odtujili so se vednih, mnogokrat zelo nadležnih pritožb o slabih časih. Pri njih ne nahajaš nevošljivosti, prepira in ne razpertije; privoščijo vsacemu to, kar si zamore pridobiti z delom, trudom in s pridnostjo; drug drugemu pomagajo si v nesrečah in ne stegajo pri

vsaki, bližnjemu skazani dobroti rok po darilu, kar ima veljati kot nedopustljivo in umazano celó pri ljudéh najnižjega stanú.

Da pridem k glavnemu predmetu: Kako dobro zdi se popotniku, ako pride v kako vas ter vidi cerkev, kakor tudi prostor okoli cerkve snažen in očejen. Že s tem priporoči in priljubi se mu celi kraj. Še večje veselje vživa pa opazovalec, ako ne zapazi le o nedeljah, temveč tudi o delavnikih pridno obiskovano sv. mašo; to precej vtisne prebivalstvu zelo dober znak; ako vidi, da se derže sv. vere, ter jo tudi očitno in neustrašeno spoznavajo pred svetom.

Prav posebno značajno pa je za mišljenje in npravstvenost kacega kraja obnašanje ljudi med službo božjo. Jaz imam v tej zadevi že mnogoverstnih skušenj. Kako dobro zdelo se mi je, ako sem sem ter tje opazil, da se obnašajo ljudje v cerkvi kolikor mogoče lepo in svetosti kraja primérno; kako dobro dé tujcu, ako vidi med službo božjo klečati in pobožno moliti celo občino, ali vsaj nje večino. Ljudje, ki se v cerkvi lepo in spodobno obnašajo, so gotovo tudi zunaj nje pridni ter spolnujejo z veseljem svoje stanovske zadeve, kajti oni, ki da ljubemu Bogu, kar je dolžnost, bo gotovo zvesto in vestno tudi spolnjeval svoje dolžnosti do sobratov. Nasprotno pa napravi opazovanje, da se ljudje med službo božjo nespodobno obnašajo, se večkrat spogledujejo, med seboj govoré, o družih svoje opazke delajo, to na tujce prav zelo slab vtis; posebno pa se mu zdi hudo, ako vidi, da se otroci, potomci občine, v cerkvi nelepo obnašajo. V tej zadevi skusil sem jaz tudi že mnogo žalostnega. V marsikteri cerkvi vidil sem otroke vpričo odraslih ljudi govoriti, smejati in rovat se, sem ter tje letati (kakor nekteri počenjajo, včasi pri šmarnicah; še naj hujše je, ako si celo nekoliko olikani, šolci ali drugi, kaj tacega prederznejo, kar je pri tacih bogoskrunstvo, naj večja pregreha) in na ta način druge motijo, žalijo, pohujšujejo. Dobra opominjevanja duhovnov in učiteljev v takem slučaju večkrat nič ne pomagajo; vsa velika krivda pa zadeva stariše, ali njih namestnike, tudi še celo občino. Kjerkoli se kaj tacega godí, kjer stariši ali drugi, kterim so otroci v skerb in vzgojo izročeni, svojih dolžnosti ne spolnujejo, tam naj bi se na drug način strogo postopalo. Kjer dobre besede in prijazna, resna opominjevanja in nagovarjanja nič več ne pomagajo, tam pomaga le še — šiba. Vsako čakanje, obotavljanje in prizanašanje ima slabe nasledke. Tu veljá: Upogniti ali pa ulomiti. Česar se Janezek ni priučil, se tudi Janez ne bo. Ako je občina proti motenju službe tožje malomarna, ako se vsega ne posluži, k čemur nima le pravice, temveč tudi sveto dolžnost, ako ne kaznuje vsake razposajenosti, kadar besede dušnega pastirja nič več ne pomagajo, — mora si čisto gotovo slabe nasledke teh pregréh v cerkvi le sama sebi pripisovati, svoji mlačnosti in svojemu zanemarjanju dolžnosti; zatorej vzraste med njimi, pred njenimi očmi množica tako imenovanih „navihancev in postopačev,“ ki so ji večinoma le v sramoto. (Iz tacih, ki v otročjih in deških letih cerkev onečastujejo, izrastejo ponočnjaki, zapravljevci, nečistniki, tatovi in sploh taki, ki dandanes tako pogosto ječe napolnujejo. Torej še dalje pristavimo: otroci, dečaki naj se nikoli v lopi pri zvonovih, po kotih ne potikajo, tudi v

žagradu ne, — najbolje je, ako kdo zanesljivih domačih tacega otroka pri sebi ima ter nanj pazi, da se navadi v cerkvi moliti in lepo se obnašati.) Mladi duh, ki ne spoštuje svojega Stvarnika, ki je vnémaren do ljubega Boga in njegove časti in hiše, postane vedno bolj surov, s časom pa zdívja in se slednjič ne briga ne za božjo in ne za človeško postavo; le malokedaj posreči se mu, k večjemu vsled svojih lastnih posebno žalostnih in pretresljivih skušenj v življenji, da spozná svojo napačno pot ter se spreoberne. Vsakdanje življenje nas dovolj prepričuje, da le redkokedaj postanejo otroci kaj prida, ki se nespodobno obnašajo v cerkvi in ne poslušajo naukov svojega duhovna in pametnih učnikov. Nasprotno pa imamo najlepših in najbolj ginljivih dokazov, da dospejo do sreče in dobrih stanov otroci, ki so se lepo in spodobno obnašali v hiši Gospodovi. Vest in serce me torej priganja, da častite bralce in bralke tega spisa prav serčno prosim, naj v tej zadevi delajo pri mladini z izgledom in opominjevanjem, kolikor je v njih moči. Kolikokrat bi se mogel še rešiti zanikaren, od doma zanemarjen in slabo vzgojen otrok, ako bi se kedo našel, ki bi ga o pravem času resno pa z dobrim srcem opominjal na njegove napake in ga posvaril. Koliko otrok, ki se v cerkvi prerivajo, smejajo, nespodobno obnašajo in pohujšanja dajejo, bi se poboljšalo vsled opomina od kacega spoštovanega moža ali kake modre žene, ter bi se sramovali nespodobnega svojega djanja in počenjanja. Neverjetno je namreč, koliko da premore resna beseda starejšega spoštovanega moža ali žene pri še ne popolnoma sprideni mladini. Otrok, od tujca, — tedaj ne vselej od lastnih starišev, kterih slabost večkrat prav dobro pozná — opominjan in zavernjen, nikoli tega ne pozabi in mislil bo brez dvoma na poboljšanje, ako se vsaj malo sramuje svojega nerednega obnašanja. Naj tedaj vse občine, vsi predstojniki in posebno stariši in gospodarji podpirajo prav radi prizadeve duhovnih pastirjev v tej točki ter nato pazijo, da se otroci, kolikor je le mogoče, prav lepo in vzgledno obnašajo v cerkvi. Koliko krivice bi se zaprečilo na ta način, koliko nesreč odvernilo, kako odpravljala razdivjanost mladine, pa tudi koliko sramote in zaničevanja prihranilo starišem in družinam, ako bi otroci spodobno molili in se častitljivo obnašali v hiši Gospodovi!

(Konec nastl.)

Hervaško. (Gerško-zedinjena škofija in sv. Oče. — „Šmarnice.“ (Staroslovenski misal.) Škof križevske jutrovo-zedinjene škofije, presvitli gosp. Julij Drohobeczky je poslal v Rim dva iztisa letošnje svoje velikonočne okrožnice, ktera govori o postu v vzhodnji cerkvi. Kardinal in tajnik Rampolla mu je nato poslal prav lepo zahvalnico, v kateri mu naznanja, da en iztis je izročil S. Očetu, ki so ga blago in hvaležno sprejeli in z vso ljubeznijo škofu in križevske škofije vernikom podelijo apostolski blagoslov. Za drugi iztis, poklonjeni kardinalu tajniku, pa se tudi kardinal z vso priljudnostjo zahvaljuje prevzviš. gosp. škofu.

To je veselo znamenje, kako zaupljivo se tudi katoličani vzhodno-zedinjene cerkve obračajo k vesoljnemu poglavarju sv. katol. Cerkve. Naj bi pač tudi jutrovi nezedinjenci z enako ljubeznijo in vdanostjo poslušali glas vesoljnega Očeta in se zedi-

nili s sv. rimsko kerščansko Cerkvijo! Ss. brata Ciril in Metod, za nas Boga prosita!

„Šmarnice“ se to leto obhajajo v Zagrebu: ob 6ih popoldne v cerkvi sv. Katarine in v cerkvi pri oo. Frančiškanih; ob 7ih zvečer pa v cerkvi čast. usmiljenih sester.

„Poslanica presv. gosp. dr. Jurja Posilovića o vvedenju slovenskog misala u dieceze Senjsku i Modrušku.“ — Novi nadškof zagrebski v posebnem pastirskem listu pojasnuje, kako so mašne bukve v staroslovenskem jeziku v Rimu natisnili za tiste škofije, v katerih so se ohranili cerkveni obredi v staroslovenščini, kakor je n. pr. v njegovi dosedanji škofiji Senjsko-Modruški. V pojasnilo te zadeve, o čemur je pisala tudi že „Danica,“ naj posnamemo nekoliko iz te znamenite okrožnice. Višji pastir piše:

Pozdrav i blagoslov od Gospodina!

Što smo željeli od početka Našega biskupovanja, za što smo i predstavaka činili, i s najvišega mjesta takodjer ponuka primali, da naime uzpostavimo u Naših diecezah svetu liturgiju s jezikom staroslovenskim: tomu je, hvala Bogu, učinjen odlučan korak: od kolovoza prošle godine već staroslovenski je misal u vaših rukuh, braćo svećenici! Sveti Otac Papa Leon XIII. ovaj nam je liepi dar poklonio. Ako se Njegovom otčinskom providnosti i ljubavi imaju hvaliti svi narodi, i na pose narodi slovenski, mi Hrvati, imamo evo, ovim i više; i ako će petdeseta godišnjica Njegova slavnoga biskupovanja ostati u blagoslovljenoj uspomeni svima katolikom: nama, našim diecezama, jeste i ostat će ova sretna petdeseta godišnjica, godina 1893. blaženom godinom potpunoga uzpostavljenja, čistoga oživotvorenja drevnoga prava slovenske liturgije, koju se medju ostalimi katoličimi sloveni podičiti smijemo.

Ne dvojim, braćo, da ste ovaj dragocjeni dar sv. Oca, ovaj mili viekom trajni spomen na Njegovu petdesetu godišnjicu biskupovanja, primili veselim srcem. Pa i knjigu samu, slovenski misal, koji vam je u rukuh, mora se s tehničkoga pogleda pohvaliti. Tisak je čist, razgovjetan, brez kratica, papir liep i žilav. Pobvinuli smo se i za unutarne mu ukrašnje, nabavivši od glasovite kuće za izdavanje misala, Friderika Pusteta, u Regensburgu šest slika, naslovnu s bojami, a ostalih pet dobrih bakroreza. Vez je ukusan, valjan, neporočan. Glede izpravnosti jezika u ovom novom izdanju misala jamči jur poznata vještina Dragutina Parčića, kanonika sv. Jeronima u Rimu, koji je po nalogu sv. Stolice ovo izdanje uredio, i kojemu ovdje hvalimo za njegov veliki i uztrajni trud.

Čitanje glagolskoga pisma nije lahko, nit će biti ikomu onako gladko i brzo, kako je čitanje okrugloga latinskoga pisma. Al uztrajnim, marljivim vježbanjem dade se postići dosta brzo čitanje. Starim liturgijam je to vlastno, da se i danas vrše ne samo na starodrevnom jeziku, nego i sa starinskim pismom, makar se ovo mučnije čita. Kod nas Hrvata kako je od vremena svetih slovenskih apostola uvedena liturgija sa staroslovenskim jezikom, tako i s pismom one njihove dobe, koje jest glagolsko. Pa ovo su pismo, prozvavši ga kašnje jerominskim (u Dalmaciji po dalmatincu sv. Jeronimu), ujedno sa staroslovenskim jezikom, religiozno uživali hrvati kroz mnogo stoljeća, kako još svjedoči papa Benedikt XIV.

u svojoj buli „Ex pastoralis munere“ 1754. „quemadmodum per plura entecta saecula ab Illyrico Clero religiose servatum fuit.“ Što su naši stari kroz stoljeća držali, prihvatimo drage volje i mi, tim spremnije, što je glagolsko pismo novoga misala kamo li razgovjetnije, nego li u starijih tiskanih izdanjih, a da ne govorimo o rukopisih. (Dalje nasl.)

Nebeške šmarnice.

Nebeški raj se je odperl,
Krasoto sem njegovo zerl —
Kakó mi je okó stermelo,
Sercé v višavo se želelo!

Marijin sedež je krasán
Od angeljskih bil trum obdan,
Svetniki vsi in vse svetnice
Klečale so okrog Kraljice.

Nebeške trume vse svetlé
Deržale vence so zlaté;
Demantje so se v njih bliščali
In biseri se lesketali.

Ko gledam divni ta prizor,
Zapoje ves nebeški zbor,
In pesmi mi doslédj neznane
Nebeške polnijo dvorane.

A nad Marijo bil razlit
Lepote žar je čudovit,
Blagóst ji je v očéh sijala,
V rokâh je šmarnice deržala.

Vonjava ljubkih šmarnic téh
Neznana je na zemskih tléh;
Ni verta, drage ni dišave,
Kjer take bile bi vonjave.

Nevidna roka ji glavó
Odiči s krono presvetló —
Pogléd mi h'če svitloba vzeti,
V Marijo več ne morem zreti.

Ko spet okó se mi odprè
Začudeno krog sebe zrè, —
Izginile so lepe sanje,
Ostal mi le spomin je nánje.

Pa up mi tudi je ostal,
Da vekomaj bom praznoval
Prelepo slavnost to v resnici
Nekedaj pri majnika Kraljici.

N—r.

Geslo katoliške delavske družbe v Idriji.

I.

Svet' Jožef, svojega očeta
Te Božji Sin izvolil je;
Nevesta čista, Mati sveta
Je Tebi zaročila se;
Naj Tvoji vzgled pravičnosti
Mi vedno bode pred očmi.

II.

Svet' Jožef, krasen vzgled modrosti
Si delavcem postavljen Ti,
Pogled na Tvoje vse bridkosti,
Nam težko delo osladi
Če kakor Ti terpimo zdaj,
Naj delo nas pripelje v Raj.

Op. K temu pomenljivemu in podučljivemu geslu, je gosp. Danilo Fajgelj komponiral prav primeren napév za družbeno petje.

Razgled po svetu.

Princ Maks, vojvoda saksonski. (Jasno zerkalo našim slovenskim mladeničem.) Po kratki notici v draždanskem vladnem listu je objavljeno, da je zapustil princ Maks, vojvoda saksonski, vojaško življenje in da se začasno peča v Eichstätt-u z bogoslovnimi studijami. Le-to odločno nagnjenje istotako nadarjenega kot ljubeznjivega mladega princa do duhovskega poklica znano je bilo vsem, ki so po bližje ž njim znani, že zdavna in zato ni konečni njegov sklep bližje mu kroge čisto nič presenečil. Princ Maks je tretji sin kraljevega brata princa Jurija in je bil rojen 17. novembra 1870 v Draždanih. Zrelotni izpit napravil je z odliko in se posvetil zajedno s svojim bratom Ivanom na vseučiliščih v Freiburgu na Badenskem in v Lipsiji pravnim naukom, kjer je bil „summa cum laude“ promoviran za doktorja obeh práv. Obširni doktorski disertaciji je naslov: „Deržavnopравни odnošaji kraljevo-saksonske Gornje Lužice.“ Pred kakima dvema letoma stopil je zopet v armado in služil je nazadnje kot „premier-lieutenant“ pri ulancih v Ošacu. Koncem junija zapustil je svojo domovino saksonsko in biva sedaj kot gost v palači eichstättskega škofa barona Leonarda, pečajoč se z bogoslovnimi vedami.

(Märk. Kirchenblatt.)

Franciškanski misijon v Gornjem Egiptu.*) Franciškanski misijon v Gornjem Egiptu je star kakih 230 let ter obsega danes 12 postaj: Kajiro, Fajuen, Assiut, Ahmin, Girge, Kene, Luksor, Beni-Suef itd. Glavni namen tega misijona je ta, da bi zedinili razkolniške Kopte s katoliško Cerkvijo. Za ta namen delujejo č. oo. Franciškani v cerkvi in v šoli. Po vseh postajah imajo vsaj za silo zidane samostane, deške in dekliške šole. Deklice učijo v šolah sestre iz reda sv. Franciška. Beni-Suef je tisti kraj, kjer se je mudila sv. Družina, ko je bila v Egiptu, torej ga je ta tudi posvetila. In v bližini, v vasi Zeitun, se je rodil sv. Anton Puščavnik. Zato bi č. oo. Franciškani radi postavili ondi majhen samostan in zidali šolo ondodnim otrokom. Toda manjka jim vsega. Zato se obračajo z gorečo prošnjo v imenu sv. Družine do dobrih katoličanov v Evropi, da bi po svojih močeh položili mali darek na altar presv. družine. Imena onih dobrotnikov, ki bodo podelili 50 lir, to je 25 gld. avstr. v., bodo vsekana v kamenito ploščo v cerkvici blizu altarja sv. Družine. Za vse dobrotnike bodo molili sleherni dan otročiči v šoli in one družine, ki so zapisane v bratovščino sv. Družine.

*) To naznanilo je po večem že bilo v „Dan“, pa ne škoduje, če se ponovi na priporočilo dobrega prijatelja. Vr.

Vsako leto se bo darovala v praznik bega Matere Božje v Egipt (četrto nedeljo po veliki noči) slovesna sv. maša za vse one, ki bodo s svojo radodarnostjo kaj pomagali. (Tudi „Danica“ rada posreduje.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Iz tukajšnjega mesta priporoča nekdo vsem vernikom v prav gorečo molitev zlasti ta lepi mesec majnik, ki je preblaženi Devici Mariji posvečen, da bi Marija izprosila neko veliko „duhovno milost.“ ki bo v prid celemu Ljubljanskemu mestu in tudi daleč v okrogu. Prosi vsaj eno Česčena-Marijo vsaki dan. Po zadobljeni milosti hoče razglasiti zahvalo in priporočiti preblaženi Devici Mariji vse vernike, ki so se vdeleževali mile prošnje z molitvijo. — Žena priporoča svojega moža, da bi se na priprošnje Naše ljube Gospé spreobernil. — Bolehen dijak priporočen v molitev za ljubo zdravje. — V bratovsko molitev priporoča se neka razporna zadeva, da bi se mogla poravnati in pravično vravnati. — Deček, ki ga napuh srečuje, za dar ponižnosti, in še več tacih, za darove sv. Duha. — Za srečo pri domači živinici.

Zahvale.

Goreča zahvala presv. Jezusovemu in Marijinemu Sercu ter Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu, ker v velikih stiskah in nadlogah sem po svojih priporočevanjih k Njim bila uslišana.

Rozalija Podkrašek.

Kolikor hujši in nevrniši so časi, toliko gotovejše in urnije je uslišanje, kadar se véno serce zateče za pomoč k Jezusovemu presv. Sercu in kliče Marijo in Svetnike za priprošnjo na pomoč. V prav bridki sorodovinski zadevi in zlasti duhovni potrebi sem pričel 9dnevno k N. lj. Gospej presv. Jezusovega Serca, k sv. Antonu Pad., sv. Jožefu, sv. Janezu Evang. in drugim svetnikom, priporočal sem zadevo Bogu t. li pri sv. maši in sicer pri molitvah in z molitvami. In kaj zdi se mi kaj posebnega, da že tretji dan me je prijetno naznanilo v moji skrbljivosti nepričakovano potolažilo. Res, hladivne so besede, ki se tolikrat ponavljajo križev teden: „Prosite, in se vam bo dalo!“ Hvala presv. Jezusovemu Sercu, Naši ljubi Gospej presv. Serca in Svetnikom!

Po storjeni obljubi, za zopet zadobljeno zdravje v „Zgod. Danici“ z zahvalo naznaniti, spolnuje s tem Jan. Tušar iz Idrije p. B. svojo dolžnost.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Dekanije, po katerih bodo prevzvišeni g. knez in škof letos delili sv. birmo, so naslednje: Kočevje, Žuženberk, Semič, Trebnje in Litija od 27. maja dalje; kraji pa so: Kočevje, Reka, Fara pri Kostelu, Osilnica, Banjaloko, Mozelj, Spod. Log, Nemška Loka, Koprivnik, Srednja vas, Polom, Stari log. V Žuženberški dek.: Topla Reber, Hinje, Šmihel, Ambrus, Zagradec, Ajdovec, Sela. V Semiškem: Stari terg. V Trebanjskem: Doberniče; v Litijskem: Primskovo.

Kaj že neki počenja ta dijaška kuhinja in ta dijaška miza?... Mesec sušec je bil nekoliko bolj usmiljen, zahteval je za kuhinjo samo 166 „ranjškov“ in 82 soldov. Velikonočne počitnice so nekaj kebrov odvernile; toda po drugi strani je Ljubljanka precej denarjev odnesla v črno morje, česar ne bo več nazaj. Plačali smo pa tudi 50 forintov prejšnjega dolga, hvala Bogu, in sušec nas je zelo na suho djal. K temu je pa pritisnil april s svojimi 157 dijaki (ki je bil v začetku tako suh, kakor sušec) in tirjal je celih 226 ranjškov in 3 solde. K sreči je april, ki se ni „lagal“, kakor mu oponašajo, nam prinesel nakaznico na 200 forintov, ki jih je slavni deželni zbor kranjski določil za letošnje leto našim ubožnim dijakom (hvala mu!) in to je bilo svitlo solnce iz temnih oblakov. In naši verli prijatelji in dobrotniki se vedno spominjajo naše dobre dijaške čedice, kakor naznanja „Danica“. Tako smo obviseli na sedlu, za kar smo zelo hvaležni ljubemu Bogu in dobrotnikom naše šolske mladine. Za vse žive in pokojne dobrotnike in posebej za tē, ki bodo pomagali še te tedne do srede julija, da se ljubljanski grad na nas ne prekucne, bode pisavec teh verstic v prečastitljivi praznik Sv. Rešnjega Telesa opravil eno sv. mašo. Kolikor čutimo, se naši mladeniči pridno učijo in tudi molijo za dobrotnike, njih obnašanje v cerkvi obuja blago upanje. „O, O, O — bono animo!“

Za ciborij k D. M. na Brezji: Iz Idrije neka gospa in neka gospodičina dva uhana in nekaj srebra. — Iz Idrije 1) več kinačev in zlatnine, — 2) dva uhana in 1 perstan po g. J. Jeglič-u. — Dalje iz Idrije: Rudar in žena njegova za dar pobožn. življenja in srečne smerti 1 križavec. — Vdova 1 križavec, 2 tol. in 4 stare dvajsetice v dober namen. — Barb. H.: 3 stare denare za uslišanje molitev. — 6 kron v dober namen. — „Mariji-pomagaj na Brezji“ 1 tol. za zdravje na nogah in blagoslov na duši in na telesu. — Neim. 1 krono na dober namen. — Neim. 1 tol. — Č. g. A. St. 1 vel. šmarni tolar in še nekaj st. denarja. — Neka žena 1 gld. za spreob. moža. — Neimenovana iz Idrije nekaj uhanov, tudi s kamnčki, 1 gld. in nekaj stare srebernine po č. g. V—rji.

Rim, 4. maja 1894. (Poterdilo.) Prejel sem po g. Mayerju poslani denar, to je, za uboge redovnice 22 lir 50 centez. (10 gld.); drugo za cerkev sv. Joahima, namreč 105 lir. Živa hvala vsim blagim darovalcem. S to priliko pošiljam nekatere iztise v ogled v ta namen, da bi se reč dalje razširjala. (So pa obravnave: „Civiltà Cattolica“ 45. letnik, cena za Avstrijo 20 lir na leto. „Družba spravnega češčenja v Rimu zastopanih katoliških narodov.“ (O tem drugi pot kaj. Vr.)

Alt. Cerasali,
upravitelj časnika „Civiltà Cattol.“

Izleti in hribolastva se zopet napovedujejo na hribe in višave po Kranjskem. Naj bi bili vsaj toliko previdni, dotični načelniki, in družbeniki, da bi ne skrunili nedelj in praznikov, ne ostali brez sv. maše; drugač bo spet jok in stók, kakor je že navadno ob takih prilikah.

„Missa Ave Regina Coelorum!“ Composita ad quatuor voces inaequales (Canto. Alto. Tenor. Basso.) Auct. Ign. Hladnik. Op. 20. Labaci. Sumtib. auctoris. Typ. Blasnik, 1894. To novo delo pridnega gospoda Hladnika smemo toliko lažej priporočiti, ker ima

pohvalo od dveh strokovnjakov in so premilostni gospod knez in škof dr. J. Missia sprejeli poklonitev maše „Ave, Regina coelorum“ itd. Cena 60 kr.

Kaj tacega se ne sliši vsaki dan? Lisički Amerikanec, ki je želel cenó smodke puhati, si je pred dvema letoma kupil zvezček 300 smodk po 1/4 dolarja in dal si jih je pri neki napravi zavarovati. Smodge so tedaj vse pogorele in čudni „poštenjak“ zahteva 750 dolarjev, kajti smodge je ogenj pokončal! Sodnija mu je res odškodnino prisodila. Zavarovalna družba pa — ne bodi léna — toži puharja, da je zavarovalno stvar nalašč požgal, in sodnija ga je zdaj res z isto resnobo obsodila na 90 dni v ječo, kakor piše „Tabakszeitung.“

Nauk.

Vsak slepár
Dela sebi v kvar.

Za god vsim gg. Janezom Nepomukom!

Tvoje zglede in tvoj uk,
Sveti Janez Nepomuk!
Naj si dragi vsi junaki,
Ljubi naši godovnjaki,
V serca dan's zapišejo,
Srečno vsi godujejo;
Vračaj god se spet in spet,
Vsakemu premnogo lét.
Kdor pa še polóme, „krize“
Goni od dijaške mize:
Bodi mu posebej čast,
Vsake sreče nova rast.

Iz koaliskega ministerstva.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župn. A. St. 2 gld. — Dobra roka 1 gld. — Č. g. župnik Lor. K. s pristavkom: »Date et dabitur vobis« 2 g'd. — Dobra roka J. 30 kr. — Novakovi 2 gld.

Za sv. Detinstro: Č. g. kapl. Jan. Bartelme iz Preserja 3 gld. — Č. g. župnik L. Kristofič zbirko 5 gld. (Op. Za knjižice se nič posebej ne plačuje. Vr.)

Za pogorelce v Zajčjem verhu: 5 gld.

Za afrikanski misijon: J. J. 2 kroni.

Za opravo ubožnih cerkev: S Križev pri Terziču 30 gld. in 60 kr. — Iz Štange 15 gld. 65 kr. — Iz Kersnic 26 gld. 5 kr. — Iz Černomlja 31 gld. 50 kr. — S Kovora 11 gld. — Z Dobrave pri Kropi 13 gld. — Z Gore pri Sodražici 18 gld. — S Kamne Gorice 45 gld 80 kr. — Z Sel pri Šumbergu 46 gld. — Iz Lašič. 11 gld 60 kr. — Iz Sore 10 gld. 50 kr. — S Terziča 30 gld. — iz Godoviča 15 gld. — Po č. gg. Určulinkah v Ljubljani 23 gld. 83 kr. — S Preske 7 gld. 50 kr. — Iz Ternovega v Ljubljani 38 gold. 50 kr. — Iz Borovnice 52 gold. — Iz Radovice 3 gold.

(Drugi darovi prih.)

Popravek: Darovi za ciborij, ki so bili unkrat zaznamnani „Iz Cirknice,“ so iz Idrije.